

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V. P.*, narozený X, státní příslušnost Ruská federace, *alias A. R.*, narozený X, státní příslušnost Litevská republika, *alias R. V.*, narozený X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9*, proti *žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň*, v řízení o žalobě ze dne 25.8.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2017 č.j. KRPP-128312-4/ČJ-2017-030022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 25.8.2017 napadl rozhodnutí žalované ze dne 24.8.2017, č.j. KRPP-128312-4/ČJ-2017-030022, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce se podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), zajišťuje za účelem předání do Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (dále jen **Spojené království**), přičemž doba zajištění se dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V úvodu žaloby žalobce namítal, že žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí porušila § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen **nařízení Dublin III**), § 68 odst. 2 a 3 zákona

č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), čl. 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen *Listina*) a čl. 3 a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*).

Také vyjádřil názor, že vydané rozhodnutí omezuje jeho svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce. Podle ustanovení čl. 28 nařízení Dublin III a s přihlédnutím k aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*), týkající se výkladu uvedeného ustanovení, se domníval, že jej bylo možné v první fázi tzv. dublinského řízení zajistit toliko na jeden měsíc. Obsáhle k tomu citoval z rozhodnutí NSS ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32, a dále doplnil odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 30.11.2016, č.j. 5 Azs 201/2016-25. Z toho dovozoval, že když jej správní orgán zajistil na dobu 90 dnů, zjevně tak přesáhl omezení podle čl. 28 nařízení Dublin III, omezující tuto dobu v počáteční fázi zajištění na jeden měsíc. Uvedená vada řízení měla dle žalobce za následek nezákonnost rozhodnutí.

Stanovená doba zajištění 90 dnů (12 týdnů a 6 dnů) byla navíc nepřiměřená i s ohledem na celkové maximální lhůty stanovené čl. 28 nařízení Dublin III. Již z pouhého součtu maximálních lhůt (jeden měsíc, 2 týdny a 6 týdnů, tj. maximálně 12 týdnů a 3 dny) je zřejmé, že napadeným rozhodnutím byla omezena osobní svoboda žalobce na dobu s tímto nařízením rozpornou, protože v souzené věci není jisté, zda dojde třeba k odeslání dožadání právě v maximální lhůtě 30 dnů a ne dříve. Správní orgán proto při stanovení doby zajištění podle názoru žalobce nezohlednil všechny okolnosti průběhu zajištění a předání žalobce, pročež své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Žalobce si byl vědom, že jeho zajištění může trvat dobu delší, než je jeden měsíc, nicméně se domníval, že stanovená doba zajištění by měla zohledňovat všechny známé skutečnosti a nebyť nepřiměřená okolnostem případu.

Správní orgán navíc uvedl, že délka zajištění je stanovena „s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech“. Dle žalobce tyto zkušenosti správního orgánu nejsou ničím podloženy a nezakládají se na skutečnosti, neboť ze zkušeností jeho zástupce plyne, že průměrná doba realizace předání je kolem poloviny správním orgánem stanovené doby. Pokud správní orgán uvádí své zkušenosti o době 90 dnů, měl by je podle názoru žalobce doložit relevantním odkazem např. na příslušné statistiky. Je třeba vzít v potaz, že napadeným rozhodnutím došlo k omezení osobní svobody fyzické osoby, přičemž tato osoba nemá dostatečné informace o tom, po jakou dobu bude její osobní svoboda omezena, resp. napadené rozhodnutí je rozhodujícím zdrojem těchto informací. Správní orgán by měl dbát na přesnost informací o předpokládané době zajištění.

Žalobce napadal rovněž scházející posouzení systematických nedostatků azylového řízení ve Spojeném království a s odkazem na rozsudek NSS ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27, namítal, že správní orgán se měl zabývat reálností jeho předání z hlediska čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Správní orgán při zajištění žalobce vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci tohoto ustanovení a porušil tak ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 s.ř. Protože se správní orgán v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou nemožnosti předání s ohledem na systematické nedostatky azylového systému ve Spojeném království, trpí rozhodnutí i vadou nedostatečného odůvodnění, což je v rozporu s čl. 68 odst. 3 s.ř. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. (*Žalobce k žalobě přiložil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 24.8.2017 č.j. KRPP-128312-4/ČJ-2017-030022 žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem předání do Spojeného království a to na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, když vycházela z následujících zjištění:

Dne 22.08.2017 ve 23:50 hod. byla policejní hlídkou provedena pobytová kontrola v mezinárodní autobusové lince společnosti Eurolines – trasa Praha-Lille (Francie), při níž byl žalobce vyzván k prokázání své totožnosti. Předložil cestovní pas č. X vystavený na jméno A. R., nar. X, st. přísl. LVA. Podrobným zkoumáním dokladu bylo pojata podezření, že se jedná o neregulární doklad. Na základě této skutečnosti byl žalobce dne 23.08.2017 v 00:05 zajištěn dle zákona o Policii České republiky. Žalobce byl eskortován na OPKPE, kde bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac a bylo zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie (dále jen **EU**), konkrétně ve Spojeném království.

Do protokolu o podání vysvětlení dne 23.08.2017 žalobce mj. uvedl, že má dvě totožnosti: první je R. V., nar. X, naposledy bytem L, a druhá je V. P., nar. X v SSSR ve městě Tver. Uvedl, že má ruskou národnost a druhé jméno je jeho pravá totožnost; ve svém domovském státě bydlel naposledy na adrese T.. V Anglii s ním bylo vedeno trestní řízení, kdy při přípravném řízení byl u jeho věcí nalezen padělaný cestovní doklad, na kterém byla jeho fotografie a u ní uvedena totožnost R. V.. Na tuto totožnost s ním bylo v Anglii vedeno veškeré trestní řízení, včetně vynesení rozsudku a odpykání trestu odnětí svobody. Z Ruska žalobce vycestoval před 17 lety, od té doby v Rusku nebyl. Vycestoval na vlastní cestovní doklad občana Ruské federace, na pracovní vízum a později na studentské vízum. Po skončení platnosti víza v r. 2005 se ruského cestovního dokladu zbavil a do r. 2012 v Anglii pobýval bez cestovního dokladu. V r. 2012 si zažádal v Anglii o azyl. Ke konci roku mu tato žádost byla zamítnuta a on se odvolal. Jak řízení bylo ukončeno, neví, myslí si, že ještě nebylo nijak rozhodnuto. Zhruba před 4 měsíci, asi na konci května, si v Anglii opatřil padělaný litevský doklad, aby mohl jet pracovat. Na doklad čekal asi 2 měsíce. Začal mít velké problémy v Anglii a chtěl odjet pryč. Odjel do Rakouska, kde práci nesehnal, tak chtěl jet do Německa. Při této cestě byl kontrolován policií. V Rakousku byl asi 2 a půl měsíce. Do Rakouska se dostal letecky. V Rakousku byl do 22.08.2017, kdy chtěl jet přes Prahu do Německa. Autobus jel z Vídně do Frankfurtu.

Žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Vzhledem k probíhajícímu řízení o mezinárodní ochraně ve Spojeném království byly dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu EU dle nařízení Dublin III, tj. podle přímo použitelného právního předpisu EU. Povinnost Spojeného království převzít žalobce vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Z výše uvedeného je zřejmé, že byly splněny podmínky zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná dále podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III posuzovala, zda existuje vážné nebezpečí útěku a zda je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Vážné nebezpečí útěku je vymezeno čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval dne 22.08.2017 na území ČR bez víza a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Do protokolu uvedl, že v případě ukončení zajištění se chce vrátit zpět do Anglie, tedy do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, resp. spíše do Irska. Dále uvedl, že územím ČR pouze projížděl na své cestě do Německa, na území ČR je poprvé a není schopen uvést žádnou adresu pobytu na území ČR. Nemá již žádné prostředky k vycestování. Žalovaná nadto konstatovala, že žalobce si vědomě

obstaral a používal pozměněný průkaz totožnosti občana Litevské republiky, aby mohl pobývat na území států schengenského prostoru. Na základě výše uvedených skutečností bylo z jednání žalobce zřejmé, že existuje vážné nebezpečí jeho útěku.

Žalovaná také zvažovala možnosti uložení zvláštních opatření a postupovala v souladu s ustálenou judikaturou NSS (č.j. 9 As 5/2010-74). Dospěla k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo zjevně neúčinné, protože žalobce dle protokolu územím ČR pouze projížděl na své cestě do Německa, je zde poprvé, není schopen uvést žádnou adresu pobytu na území ČR a nemá již žádné prostředky k vycestování. Z tohoto důvodu není schopen oznámit adresu pobytu ani se hlásit ve stanovené době na policii. Částka cca 20 Eur, která byla nalezena při prohlídce žalobcových věcí, není dostatečná k poskytnutí finanční záruky. V protokolu žalobce uvedl, že u sebe nemá žádné finanční prostředky. Z prokázaného jednání žalobce by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující.

Zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu dle přesvědčení žalované, protože z chování žalobce vyplývalo důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil. Na další cestu se vydal, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech. Dále hrozilo, že si opakovaně obstará padělaný cestovní doklad, aby mohl zastírat svoji pravou totožnost a volně se pohyboval po území států schengenského prostoru.

Žalovaná se následně v souladu s ustálenou judikaturou NSS (č.j. 7 As 79/2010-150) zabývala otázkou realizovatelnosti předání žalobce a konstatovala, že v době rozhodování jí nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobce do Spojeného království a na základě znění nařízení Dublin III se důvodně domnívala, že Spojené království je povinno žalobce převzít. Jedinou překážkou, proč nebylo možné předat žalobce ihned, byly v tomto nařízení uvedené lhůty, proto žalovaná přistoupila k vydání napadeného rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke lhůtám stanoveným v nařízení Dublin III nebylo možno předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Bylo nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení Dublin III, kdy dle čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále žalovaná přihlédla k čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „dublinkým střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností žalovaná v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu zajištění na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 23.08.2017 od 00:05 hodin, kdy byl žalobce zajištěn dle zákona o Policii ČR. Konstatovala, že stanovená doba zajištění je dostatečná k podání žádosti „dublinkým střediskem“ a obdržení odpovědi přebírající strany, zda žalobce převezme.

Při rozhodování o době zajištění dále žalovaná vycházela z ustálené judikatury NSS (č.j. 7 As 97/2012-26) a zabývala se účinným zajištěním žalobcova práva na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění, rovněž uvedla, že bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají, a nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění

bezodkladně ukončeno. Závěrem žalovaná konstatovala, že při svém rozhodování vážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky zajištění žalobce podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Žalovaná hodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva. Bez pochybností pak rozhodla, že jsou splněny důvody pro zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a podle nařízení Dublin III.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 11.9.2017 k žalobcově námitce absence posouzení systematických nedostatků azylového řízení ve Spojeném království jako reakci na rozsudek NSS č.j. 1 Azs 248/2014-27 odkázala na usnesení čtvrtého senátu NSS ze dne 28.6.2017, č.j. 4 Azs 73/2017-17, včetně citace podstatné pasáže (odstavce 11 a 15); v odstavci 15 přitom byla věc předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu. Žalovaná dovodila, že senáty NSS nemají jednotný výklad ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a rozšířený senát do současné doby dosud nerozhodl, proto nelze ze strany žalobce předjímat porušení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III žalovanou.

Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť předání žalobce podle nařízení Dublin III je reálné, když Spojené království je členem EU a je bezpečnou zemí pro žadatele o azyl ze třetích zemí, jelikož převzalo evropskou legislativu, řídí se jí a ani vláda ČR nevydala závazné nařízení, které by omezovalo přemísťování žadatelů o azyl ze třetích zemí do Spojeného království podle nařízení Dublin III.

Ke stanovené době zajištění a odkazu na rozhodnutí NSS č.j. 7 Azs 11/2015-32 žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 25.1.2017, č.j. 3 Azs 198/2016-19, a dodala, že dne 24.8.2017 zaslala podnět k zahájení řízení. Dne 5.9.2017 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, kde byly oznámeny postup podle nařízení Dublin III a zaslání žádosti o přijetí žalobce do Spojeného království. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude zajištění ukončeno, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Jak dobou zajištění, tak otázkou realizovatelnosti předání do Spojeného království se žalovaná zabývala na str. 4-5 napadeného rozhodnutí.

Žalovaná si dále nebyla vědoma pochybení stran porušení § 68 odst. 2 s.ř., neboť výrok napadeného rozhodnutí obsahoval všechny zákonné náležitosti, ani neporušila čl. 8 Listiny a čl. 3 a čl. 5 Úmluvy, neboť postupovala pouze způsobem, který stanoví zákon o pobytu cizinců, žalobce nebyl podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, zajištění bylo v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a žalobci nebylo upřeno právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti zbavení svobody a nařídil propuštění, bylo-li by zbavení svobody nezákonné (čl. 5 odst. 5 Úmluvy). Na základě všeho výše uvedeného žalovaná navrhla, aby soud žalobu rozsudkem zamítl.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že žalobce převzal napadené rozhodnutí ze dne 24.8.2017 do vlastních rukou téhož dne; rozhodnutí tedy nabylo právní moci dne 24.8.2017. Skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídají obsahu správního spisu. Součástí spisu je rovněž oznámení o zahájení řízení podle nařízení Dublin III ze dne 5.9.2017, č.j. OAM-1898/DS-PR-2017, podle kterého byla dne 4.9.2017 odeslána žádost o přijetí zpět do Spojeného království. Podnět k zahájení tzv. dublinského řízení byl odeslán dne 24.8.2017.

Žalovaná v doplnění vyjádření dne 13.9.2017 uvedla, že nedopatřením byla ve vyjádření k žalobě uvedena pouze jedna z totožností žalobce a ve výroku napadeného rozhodnutí pouze dvě z totožností žalobce, přičemž totožnost Romanas Vasiliauskas, nar. 15.4.1982, byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí na straně 2.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [v anglickém znění „systemic flaws“], pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví: Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Ustanovení § 129 odst. 1, 3, 4 a 6 zákona o pobytu cizinců stanoví: *(1) Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

(3) Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

(4) Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

(6) Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nenavrhł nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

V žalobě byly vymezeny dva okruhy žalobních námitek. První z nich se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobce. Z rozsudku NSS č.j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentoval žalobce, lze citovat následující pasáže: „Nejvyšší správní soud souhlasí se

stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“ Z polemiky v rozsudku NSS č.j. 3 Azs 198/2016-19 lze uvést toto: „[Z rozsudku č.j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“

Ze stanovení délky zajištění žalobce na 90 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 180 dnů zajištění jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. Ano, stanovení doby zajištění na jeden měsíc v prvotní fázi dublinského řízení s případným pozdějším prodlužováním doby zajištění by jistě neodporovalo textu ani účelu čl. 28 nařízení Dublin III, jakož i § 129 zákona o pobytu cizinců, nicméně soud shledal, že se nejedná o nepřekročitelnou a explicitní podmínku zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ostatně z žaloby a vyjádření k žalobě je patrné, že ani v rámci judikatury NSS dosud nebylo zaujato společné a univerzální stanovisko.

Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodlení – již dne 24.8.2017 byl zaslán podnět k zahájení tzv. dublinského řízení a žádost ČR o přijetí žalobce zpět byla odeslána dne 4.9.2017, tj. v rámci stanovené měsíční lhůty poskytnuté příslušným správním orgánům členského státu. Soud neshledal s ohledem na tyto skutečnosti dobu zajištění žalobce nepřiměřenou, i když si byl vědom, že napadené rozhodnutí žalované představovalo značný zásah do práva na osobní svobodu žalobce, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je v průměru kratší, než tvrdí žalovaná,

dostatečně podloženými. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval první okruh žalobních námitek za důvodný.

Druhý okruh žalobních námitek spočíval na absenci posouzení systémových nedostatků (*soud se přidrží tohoto označení, které lépe vystihuje podstatu tohoto institutu a přesněji odráží znění jiných jazykových verzí, např. té anglické*) azylového řízení ve Spojeném království. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).

Soud konstatuje, že vskutku existuje judikatura NSS, podle níž je třeba vypořádávat se s existencí systémových nedostatků azylového řízení bez ohledu na zemi, do níž má být zajištěn dle nařízení Dublin III přemístěn. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout ani usnesení čtvrtého senátu NSS č.j. 4 Azs 73/2017-17, na něž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření a v němž byl tento požadavek relativizován tím, že v právu EU platí zásada vzájemné důvěry členských států, jež „*umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic*“ a „*ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává*“, a tím, že Soudní dvůr EU ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10, konstatoval, že „*[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“; přičemž podle Soudního dvora EU „*na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet jako by se jednalo o nevyvratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.*“

Rozšířený senát dosud o položené otázce čtvrtého senátu, týkající se povinnosti správního orgánu zabývat se v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem předání možností přemístění cizince z hlediska důvodů dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nerozhodl. Přestože se z důvodu jistoty a jednoznačnosti rozhodování jeví požadavek na výslovné vyřešení otázky existence systémových nedostatků přímo ve správním rozhodnutí o zajištění praktickým, soud zároveň nemůže předvídat vývoj judikatury, ke kterému by mohlo v nejbližší době dojít a který by byl podpořen argumentací čtvrtého senátu NSS (*především existencí vyvratitelné domněnky dodržování základních lidských práv*

členskými státy). Soud nezastírá, že by přísnější požadavky byly namístě, pokud by zemí, kam má být žalobce přemístěn, byla některá ze zemí, jež jsou známými „hříšnými“ dublinského azylového systému. O takový případ se nicméně v případě Spojeného království nejedná. Přestože tedy v napadeném rozhodnutí skutečně chybí explicitní posouzení existence systémových nedostatků, soud žalobcově námitce nepřisvědčil, neboť má za to, že se v rozhodnutí o zajištění žalobce bylo možno spokojit s omezeným, implicitním vyhodnocením daného problému. Žalovaná v napadeném rozhodnutí neshledala přemístění žalobce do Spojeného království nerealizovatelným, neboť jí v době rozhodování nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobce do Spojeného království (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Tedy ani druhý okruh žalobních námitek nebyl shledán důvodným.

Ke zcela obecným námitkám ohledně porušení § 68 odst. 2 a 3 s.ř. soud uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí je jasný, srozumitelný a určitý, zatímco z odůvodnění jsou jasně seznatelná východiska žalované, její úvahy při hodnocení těchto východisek i konečné závěry, k nimž dospěla, přičemž napadené rozhodnutí je vnitřně logicky soudržné. Ani čl. 8 Listiny a čl. 3 a čl. 5 Úmluvy nebyly žalovanou porušeny, neboť k omezení žalobcova práva na osobní svobodu došlo na základě zákona a v souladu s ním, v případě, který Úmluva uznává jako důvod zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f), po dobu, již žalovaná považovala za přiměřenou, a s možností domáhat se přezkumu napadeného rozhodnutí soudní cestou. Nelze předpokládat, že zajištění žalobce představuje mučení, nelidské či ponižující zacházení.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*), když neuvedení všech známých totožností žalobce ve výroku napadeného rozhodnutí není důvodem k jeho zrušení, neboť v jeho odůvodnění byly uvedeny, proto toto pochybení žalované je zcela bez vlivu na výsledek řízení a rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani nepožadovala náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně